

Periòdic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes.

Preu: 15 cèntims

MIRATGES

ENLLÀ d'enllà, vista enrera, fins a trobar l'últim número d'EL DESPERTADOR, el que sortia la vigília de la vigília de la vigília de la Mare de Déu del Tura (que els incréduls regidors de ca la Ciutat es varen deixar dintre el tinter quan la confecció dels programes, però la qual deficiència ja varen subsanar els nostres estimadíssims amics de «La Tradició Catalana», el setmanari de més *tirada* (en el sentit de *rifada*) de la província) veiem els dies i els fets, en filera índia, fugint esverats i conduint-nos camí de l'hivern. ¡Oh! quina por! Adeu programes *sucosos* que la modernitat de l'esquerra ha fet escriure damunt tallades de síndria en lloc d'esculpir-els sobre Lloses: adeu Ball-Pla, encatronat vencedor de la democràcia; adeu corrides de Toros, banyuts que no paguen el beure (els qui el paguem som nosaltres); adeu Xiquets de Valls, castells fastuosos que un trist tremolí de cames ensorra; adeu festa de la sardana que incites al ridícul als «Catòlics» cent per cent de can Seixanta... ¿Eh? ¿de can Catòlics, heu dit? Teniu raó que n'hem de parlar. Ai carai: ja ens escapava. Sí, sí; res: parlem-ne doncs. Com ens hauria dolgut de no fer-ho! perquè allà dins hi tenim bons amics: el noi Lloses, En Bastons (de qui encara no s'ha pogut posar en clar els graus de parentiu que té amb mossén Bustins), En Fajula (aquell que en temps de la dictadura va donar-se ilegalment un càrrec retribuït), el senyor Estela, En Mecus, En Morè, En Bet, els *Mosqueters*; és a dir, tota una colla d'ànimes caríssimes; sempre més tindriem un rau-rau que no ens deixaria, al no haver explicat al gros públic que han posat seny. Sí, sí; no cal que rieu, no. Així tal com sona: han posat seny. I s'han dit: fora cooperar amb la festa de la sardana. Que balli qui vulgui o qui en tingui ganes. Nosaltres en ballar la *consagrada* ja en tenim prou. Fet i fet és el ball més religiós que hi ha.

Heus aci el diàleg sostingut entre el delegat del «Casal Català» i el de can Seixanta:

Casal:—Venia a invitar-vos, com tots els anys, a que volguèssiu cooperar a la festa de la Sardana.

Seixanta:—Noi, us hem de dir *un altre dia, germà*. Les coses van males i no hi ha *parnè*. Tenim moltes despeses aquest any: En Potes i el gos de l'Anido estan en vaga i ens toca la recíproca: bé ens protegien ells a nosaltres. A més, amb tot aquest rebombori de vagues i vaguetes revolucionàries i comunistes, cada dos per tres tenim mal de ventre i gastem molt paper sànic.

Casal:—Bé home, bé; Si no teniu calès, no doneu res. Però almenys assistiu-hi, perquè seria molt de doldre que ens manquessin uns exemplars únics, com sou vosaltres.

Seixanta:—Res home, res: s'ha acordat *canó* i... ¡Bum! (El del Casal ja es tapa el nas i fuig escales avall. Es veu que allò del ventre...)

I així varen quedar: CANÓ i BUM! Però és el cas, que després d'aquesta engegada en *cajas*

destempladas varen haver d'anar a bord a menjar galetes. Com que ningú va voler acceptar el penó de la processó del Tura, donant una prova més d'amor a la Verge Bruna, varen carregar-se el mort. Per tant, havien de portar-se la música si volien que la festa resultés un xic xiroia. Però aquí el greu conflicte: l'única orquestra per ells accequible era la que tenia llogada el Casal. Per qualsevol altra que no hagués tingut la seva barra, hauria estat un cas de delicadesa insuperable, tenint en compte el seu comportament; ara per ells res: s'ha de demanar al Casal? doncs cap al Casal.

Que, quina va ésser la contesta?:

—*Apa, buenas!* Si no teniu *tufuts* llogueu els d'EL DESPERTADOR, que toquen molt bé el bombo.

I amb això sí, veieu: se'n varen donar vergonya de venir-nos a contractar. Sinó que nosaltres els hi toquem de franc.

Ens han dit...

Que les notes de societat de «La Traïció» les feia un sabater.

Que per això surten tan empegades i ennyinyolades.

Que podria molt ben ésser que fos En Salvi de Plaça.

Que aquest mateix senyor, aviat escriurà una obra que es dirà: «manual práctico para hacer ir el respall».

Que a la nostra ciutat hi ha un *ca-sular* que caldrà posar-li morrió, perquè mossega.

Que la Pilar T. R. T. ha après molt de jugar el tennis.

Que ara n'aprendrà la Carmen V

Que hi ha moltes nenes que no n'aprendran mai, perquè el madam X. els hi fa nosa.

Que el noi Manxa ha comprat una gorra que aquest hivern es portarà molt.

El que tot el poble d'Olot veuria amb gust que es fes amb «La Traïció».

El «gran» Solé; el nostre volgutíssim company que ha desertat dels nostres rengles. Ho lamentem.

Trucades de EL DESPERTADOR

Hem de remarcar un èxit indiscutible de EL DESPERTADOR (modèstia apart): la campanya que temps enrera vàrem emprendre en contra la brusa i faldilla, ha donat els seus fruits.

Per les passades Festes, les nostres xamoses nenes anaven habillades amb vestits «dernier cri», llargues fins als peus. Us felicitem i ens en felicitem.

Ens cal remarcar les senyoretes Pilar T., Pepeta G., Geisha, Sara, Villegas C. i A., Gifre C. A. i K., Madame B. i N., Figueres A. i M., Prunés P. i M., Pastor G. i C., Foigas D., Masoliver, Bassols, C. i A. i algunes altres que sentim no recordar.

☞ Sabem que es porten a cap actives *pesquisas* per tal de saber el *paradero* del *Cura* perdut.

No trobem extrany que hi hagi aquest interès en trobar-lo, ja que es tracta d'una *alaja* de gran valor.

☞ «La Traïció» deia dies enrera que a Olot era molt llegit el periòdic «La Reacció».

Nosaltres creiem que es pot ésser burro, però almenys no dir-ho.

☞ Es veu que els regidors de la majoria consistorial no són pas amics ni subscriptors de «La Traïció» ja que l'esmentat periòdic (?) no esmenta mai els seus noms quan fa les ressenyes municipals.

Ah si poguéssim tornar uns quants anys enrera! Ja veuríem quins semaniats amb «l'assistència del senyor *fulano* i del senyor *menguano*, etc., etc

En Ramon Aubert i Cros

Regidor del nostre Consistori, terror de la gent de dreta, desesperació dels invocants d'aquell ordre en el qual un estarnut una mica sorollós és ja un desordre, i que té la sort que els seus actes no agradin mai a la gent de la Lliga.

Ponent de Foment, en el curt temps de la seva actuació està portant a terme dues obres cabdals: les reformes en la Caserna del Carme i l'aportació de les aigües del pou del senyor Malagrida. En la qüestió d'aquestes aigües, el senyor Aubert ha demostrat un zel i entusiasme, dignes de tot elogi: obligat a lluitar contra uns enemics invisibles, plagues infectes que fins avui havien dirigit, des de laombra, el destí de la ciutat, contra els múltiples obstacles que hi posaven certs elements de la mateixa comissió d'aigües contra aquell anàlisi fruit de maquinacions tèrboles, rebut per l'anàlisi rebut recentment de Badalona, el Sr. Aubert ha sortit amb la seva. La Ciutat d'Olot tindrà aigua. Els olotins devem donar les gràcies gairebé exclusivament a ell sol. El treball titànic que ha hagut d'esmerçar per aconseguir-ho sols ho saben els que l'han combatut, pels medis que empraven per fer-lo fracassar. També devem donar-les al Sr. Malagrida, i felicitar-nos que per fi, un Ajuntament que no és de senyors precisament hagi arribat a comprendre'l. Nosaltres ens preguntem com s'hauria resolt el problema de l'aigua si el Sr. Aubert no hagués estat president de Foment. Si les eleccions haguessin donat la majoria a aquells senyors que parlaven de família, ordre, i alguns també de responsabilitats i reformes, i no sabem perquè, tenien un interès especial a que l'aigua no vingués a Olot. Com aniria dret el Consistori si tots els seus components estessin posseïts de l'entusiasme, rectitut i energia d'aquest regidor exemplar!

☛ No ens acabem d'explicar l'imperdonable oblit del nostre Ajuntament, al canviar varis noms dels carrers de la nostra ciutat, de no haver-hi fet figurar els noms dels fills preclars i il·lustres, ja que tant s'ho tenen merescut pels seus abnegats sacrificis i amor a la ciutat. Ja no cal dir que ens referim als Lloses, Castanyer, Mossén Mir, «La Traïció», Corresponsal de «La Vanguardia» i tants i tants d'altres que tenim una satisfacció immensa de no recordar.

Encara hi serien a temps. Se'n podria dedicar-los hi un de col·lectiu amb el nom de «calle de concludanos abnegados, S. A.», i a sota un lletreret que digués: «para explicaciones, al senyor administrador de «La Caridad».

☛ Teniem entés que amb el canvi de noms dels nostres carrers, tots els sants se'n anirien al cel, però darrerament hem vist que no.

Es veu que a última hora va imperar el bon sentit.
«And multus annos»

☛ A la sessió de l'Ajuntament de dimarts passat, es varen llegir dues relacions de factures, en una de les quals hi havia aquestes:

«A *fulano de tal*, per tocar el flaviol, tantes pessetes. A *menguano*, per passejar el cap de *lligamosques*, tantes pessetes més.

Amb aquests exemples no ens podem pas queixar de que les coses de ca la Ciutat siguin mancades de detall.

El *Maestro Casanova*, inspiradíssim compositor, que la nostra ciutat el té en un injust oblit.

☛ Els impunistes d'«El Deber» i els cavernícoles troglodites «Traïcionals» ens han donat uns quants números de *Grand GUIGNOL* per tal d'endolcir-se l'agror de la seva bilis que tenen ells i els seus amics i correligionaris d'ençà de la proclamació de les llibertats ciutadanes.

No caldrà fer-ne gaire cas però. Ja coneixem el seu tarannà a favor dels poders teocràtic i plutocràtic que no poden de cap manera tornar, perquè hem patit massa sota la seva fèrula i el poble té memòria...

No s'amoïnin massa amb l'Institut que si arribem a convèncer l'il·lustre Marcel·li Domingo—el gran reivindicador de la nostra llengua—el tindrem i a l'Estat li costarà el que sigui. No veuen, homes de Déu, que si es tingués de posar en pràctica la seva teoria, ja desapareixerien, hospitals, biblioteques, escoles, etc., puix que tot costa pessetes i no donen rendiment (econòmic, s'entén).

La posició d'ells—cavernícoles per excel·lència—és completament normal amb la seva ideologia d'espanya-pobres. L'Institut només pot afavorir als pobres que estiguin en condicions d'obtenir coneixements impossibles d'arribar-hi quan ells manaven. Els rics ja poden pagar els drets de matrícula i els internats dels Col·legis.

Senyors d'«El Deber», oi que és això?

— Volem ressenyar la Festa Major, però com que ja ho va fer el nostre confrare «La Tra» tan magistratament, ens en estalviarem.

Només ens cal fer constar que nosaltres estiguèrem molt satisfets pel canvi operat en els programes oficials, no precisament perquè haguessin tret la Verge (ja que en som uns grans devots) sinó per l'enraviada que varen prendre «La Tra» i «El Deber» i altres «hierbas». Que hi farem, nosaltres disfrutem quan ells s'enfaden.

— De totes maneres ja sabem perquè va ploure tots els dies.

En Bruguera, un dia que va anar a fer comèdia a Santa Coloma, pel camí va trobar un oratori amb un Crist i li va prometre que si per les festes d'Olot plovia, en tornant li portaria un ram de flors. I tal dit, tal fet. Quan va marxar la companyia tornà anar a Santa Coloma i En Bruguera portà un ram de flors al Crist.

— Volem anar al ball del teatre, però ens vàrem trobar amb la desagradable sorpresa que tots els *smokings* havien estat llogats. Vàrem córrer a tots els guarda-robes de tots els teatres d'Olot—inclús el de can seixanta (Catòlics)—i no hi va haver res a fer.

I això que teníem entès que se n'havien estrenat molts.

Almenys així ho deia En Bretxa.

Aquest número ha passat per la censura femenina.

— El barri de Sant Fariol ha celebrat la seva festa. Aviat ho faran els del Roser, Sant Miquel i Sant Francesc. No cal dir que ja hi anirem, perquè havent-hi ballerugues i nenes boniques, no hi podem faltar.

Si no tinguéssim tanta mandra, fins i tot en parlaríem, però senyors, tal dia farà un any.

— Un dels dies de la Festa Major, vàrem poder caçar una afectuosa estreta de mà que es donaren els nostres amics i llegidors (tal com diria «La Traïció») la gentil damisel·la, Na Loreto H. i el distingit jove Quimet T.

No cal dir com celebrariem que tirés tot endavant.

— Li agrada la vida d'Olot?—vàrem preguntar a la bonica Mercè Aragó, mecanògrafa i gironina, que d'uns quants dies ençà viu entre nosaltres.

— Vol que li digui? Trobo que els joves d'aquí són molt poc amables i poc atents—contestà tot consultant-ho a les seves amigues.

Bé, Merceneta, bé. Vol dir que no canviaria d'opinió? Aquests voís pel Firal a voltes resulten malaltissos pel cor. I si amb això no en té prou, posarem en activitat els membres del «Castigo Olotense», infalibles en aquestes circumstàncies.

De totes maneres no som ranciosos i li desitgem una bona estada entre nosaltres.

— A Can Bet pinten la botiga!!... (?...) Oh!!!

— Els nostres detectius ens varen innovar que la Pilar i En Rodon s'escrivien.

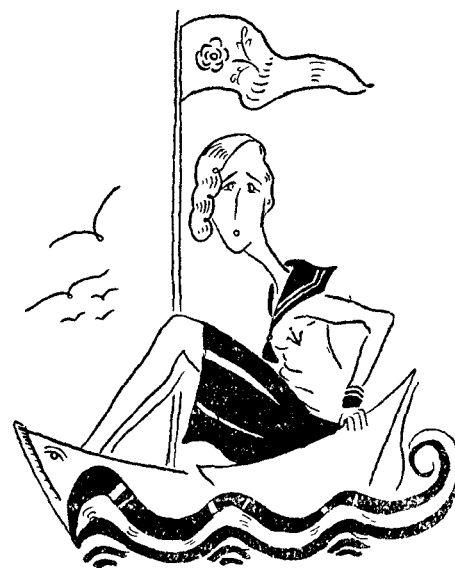
Heus ací que per les Festes *ell* havia de venir expressament per anar al Ball-Pla amb *ella*.

Arribà aquella nit, que per pega va fer bó, i *ella* es va habiillar de *primissimo cartello*; val a dir que feia goix; però *ell*, amb tota la b.... no es va presentar.

La Pilar es va enfadar; ja ho crec que es va enfadar! Tres vegades molt; però a la fi hi va trobar una solució: agafà l'abric i anà a comprar una capsa de *bombons* i anà a córrer totes les sales de ball, i a tots els joves coneguts que trobava els n'hi donava un, tot dient:

— Té, noi, llepa!

Així, amb les paraules de remerciament que li dirigien els joves l'enfado se li anà passant.

Marinaaaa! Ya torno
de muy lejos de aquí.
Pasadas las ferias
me'n tornaré allí.

(Música de «Marina»)

PÉRDUES

(Anuncis curts. a 25 céntims ratlla)

S'ha perdut la minoria consistorial de la M. L. C. de Olot.

Al qui la presenti se'l gratificarà molt malament, perquè es tracta d'un objecte...

(Ha passat per la censura)

Fa dies que s'ha perdut un *Cura* que no és radical. Vesteix de negre i respon al nom de mossén Mixo (a) Montaguntet i paleta.

«La Traïció Catalana» gratificarà amb un any, sis mesos i un dia de subscripció gratuïta al que el presenti en aquesta dreça. «Calle del Olmo, 8, entrada por la escalera».

Ja fa algun temps que varis senyors de la nostra ciutat han perdut la vergonya.

Es indicats senyors pregunen encarescudament a tothom que en cas que sigui trobada no els sigui retornada, perquè tampoc sabrien que fer-ne.

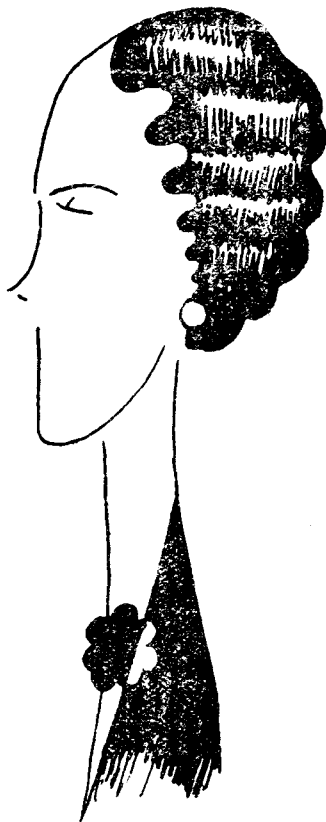
Olot : Impremta de Pere Aubert : Nou de S. Antoni, 7

Virgínia i també tanmateix *més inèdita*, no ens sap agradar, no ens pot agradar. Es cert que aquest any ha estat democratitzat; dels programes oficials n'ha fugit aquella nota que elevava a indispensable en aquest acte el vestit negre. No per això perderà—al nostre entendre—l'encartronament, que és l'única raó de la seva existència. Ens fa l'efecte d'un minuet organitzat al Palau de Versalles per la Convenció, a base de la *marmanya* més autèntica.

Així i tot, ni que siguin vinguts visitants, a la sola crida de l'antipàtic Ball-Pla, la nostra caballerositat i *hidalgúia* no podria permetre'ns de restar desatents amb ells. Si portèssim capell d'ales amples i plomes d'austrug, com en els bons temps de capa i espasa, amb la destra desguantada agafaríem finament l'ala del capell, i descobrint-nos la testa en acte de salutació, rubricaríem a l'aire amb el signe de la nostra més alta cortesia. Avui com avui, hem d'acontentar-nos amb demostracions menys fanfarrones i més a l'ordre del dia. Per això ens limitem a dedicar a totes les dones que amb la seva gràcia ajudaran a fer més felices aquestes festes, un somriure, el més autènticament afectuós, per bé que velat per la teoria.

Per la nostra Rambia

Un dia de sardanes qualsevol al Firal. Sentats còmodament, dos joves olotins comenten, tot prenent un refresc, el va i vé continuat de la variable concurrència, la qual, amb una perseverància de Sant, mideix una i cent vegades

Heus-ací la més gentil, entre les gentils senyorettes de la nostra bona societat; una salutació cordial li trametem, juntament, amb el més exquisit oferiment dels nostres respectes.

el trajecte de Novetats al Quiosc. S'explica a l'amiga el vestit nou que s'estrenarà per les Festes, sense deixar, però, d'afavorir amb un somriure al jove que acaba de passar i que la mirava amb tanta insistència; en un altre vol li dirà que ha rebut carta del seu futur *novio*, tot demanant-li un consell, perquè no sap que fer... Quantes coses s'expliquen tot passejant pel Firal.

Com sigui que la conversa és interessant, la

La visió exagerada del nostre dibuixant no priva pas d'admirar la seva bellesa indiscutible. Hi estan d'acord alguns elegants i ben plantats jovincels

reproduïm íntegra, perquè puguin jutjar, les olotines, de quina manera nosaltres també sabem retallar. Diuen:

—No et sembla que hi ha alguna forastera que està força, força bé?

—Sí, però no deixa que brilli menys la bellesa de les nostres simpàtiques olotines. Vols més gràcia, més gentilesa i més boniquesa que la d'aquestes dues xamoses nenes que acaben de passar, per cert molt depressa?

—La Pilarín i l'Enriqueta vols dir, eh? Es veritat, són dues estrelles, però d'aquelles que al firmament sembla talment que cauen, ja que d'aquí assentat et fan l'efecte que passen volant.

—Mira, les telefòniques, que encara estan contentes de la propaganda que les hi varen fer fa alguns dies. L'Angeleta passa sèria i amb uns aires d'enfadada, que ni l'Auli serà capaç d'atansar-s'hi.

—Noi! La Bassols es deixa veure!

—Tú diràs... *Hay que agarrarse el sombrero.*

—L'Enriqueta, aquella que va blanca, cada dia es fa més bufona. Sembla que ha perdut la seva companya Anita.

—Deu ésser fora. Diu que vindrà per les festes carregada de simpatia i de paciència.

La vivor d'aquesta gentil damisella ens recorda D. Joan de Serrallonga

—Aquesta parenta d'En Forgues té l'aspecte d'una romana; no se li pot negar que reuneix totes les gràcies.

—El trio més xerraire, la Pilar (flequera) la Pepeta i l'altra Pilar, però potser també el trio més simpàtic.

—Mouen prou fressa la Teresina i la Lola que venen al darrera i t'asseguro que no parlen del Japó precisament.

—Fixa't, la Catalina que va amb una altra Teresina, porta un pentinat nou amb els seus cabells llargs.

—Sigui com sigui sempre li està bé.

—Si EL DESPERTADOR fes «Borsa de Bellesa» a aquestes tres que puguen les posaria a 5.000.

—Es cert; de la Manxa petita, la Montsalvatje, també petita, i la Simón, no sabria pas quina triar si em destinessin a elegir «Mis Olot». Honoren qualsevol passeig amb llur presència.

—El Secretari ens deixa veure una familiar molt bonica, fa l'efecte d'una colometa espantada.

—Veus aquella que puja? Doncs té un èxit

El llapis del nostre dibuixant, no s'ha pogut estar de recullir aquests traços de la senyoreta Sala d'una serietat que ens té admirats.

cinemàtic tan reconegut que fins té fama a Espanya, França i a l'estranger.

—La Carme Villegas; ja és èxit ja. I quina serà la seva primera pel·lícula?

—«Abandonada en su noche de bodas». La seva germana farà el paper de marastra.

—Manuela Montsalvatje, Rosina Vergès, Andorrà, Muntanya, Agustí, i encara diran que no tenim un bon floreig de noies, que si a Figueres o Girona són més escaientes; no ho creguis, el que passa és que estem acostumats a veure-les i una forastera desseguida ens sembla superior.

—Es veritat; però també és veritat que en aquestes ciutats les noies tenen més interès en voler alternar amb els joves. Aquí, per aquest concepte encara estem força malament; fa l'efecte que les muntanyes nostres, que ens volten,

A l'hora del bullici del passeig la Katy no hi podia faltar. ¿Com ho fariem sense les seves mirades de reüll?

se'ns tiren al damunt i priven i restringeixen la nostra expansió.

—Bé, potser si una mica, però tot vindrà un dia o altre.

—Aquella morena de tipus tan escaient la vaig veure a S'Agaró.

—Sí; és la Montserrat Berga; hi era amb la seva germana.

—Llàstima que ens fem vells, del jovent que puja no em negaràs que aquesta estanquera i l'Oliver passen a primera fila de les xiroies nenes olotines.

—Ara passen la Reina de la Bellesa Olotina amb una casada que si no ho ha estat podria ésser-ho.

—La Rita i l'Aurèlia Figueres, boniques com sempre, inviten a concórrer el nostre Firal.

—No festeja l'Aurèlia?

—Crec que sí, però no tinc l'honor d'ésser el seu confident. En tot cas ja ho sentirem a dir.

—Veus aquesta altra que passa?... Si, home, la Loreto Roca, la filla d'aquell ex-banquer, doncs té relacions formals amb un jove perruquer.

—N'estàs cert?

—Pregun-t'ho a n'En Xula.

—Fent goig com sempre, la Prunés, la Bosc i les germanes Glòria i Carmina Pastor, molt ben acompanyades per cert.

—Bé noi, és tard. Vols venir.

—On?

—A prendre la fresca.

—Sí, que després de tot el que hem vist, bé ens cal quelcom fresc.

D. EIXAM ENCENDRE

El simpàtic Manel·la, el nostre company, cim de l'elegància olotina i patró dels modistos parisiens; al qual adrecem la nostra felicitació pel càrrec importantíssim que dintre l'exercit està exercint per mandat exprés del Ministre de la Guerra Sr. Azaña.

La festa major vista d'aprop

M'han fet la comanda de què us contés amb broma tots els actes de la nostra Festa Major, però fills, la cosa en si és tan sèria, que poc em penso eixir-ne airós. Des de que el nostre Ajuntament, en els cartells, es va deixar en el tinter el mes i els dies de la gran xirinola, pren per mi el programa un caire tan dramàtic, que tinc les llàgrimes penjades al nas i tot jo un aire de desmenjat, que se'm fon la sal amb el mullader de les quartel·les i... COMENSEM:

DIA 6

El Casal treu faves d'olla. De trenc d'alba a *Las tres de la madrugada*, sardanes, sardinoles i sardinetes, fins al melic. Mano a mano, tots dos sols, s'ho faran l'Artística i l'Olotina. A les quatre, un plat de *Toros* i per ressopó els «Xiquets de Valls». Al qui la balli més... consagrada, duros; al qui no tant, pessetes, i així arribarem a la vigília, *suai, suai...*

DIA 7

Al mig-dia, els campaners, amb permís de l'autoritat superior, tindran l'honor de fer-nos mal-de-cap mitja hora seguida, engegant les campanes al vol. Amb els gegants de carn i d'ós que ja tenim tot l'any pels carrers del poble, s'hi barrejaran els de cartró; els cap-grossos locals, que hi són a cents—i ja ho dic baix perquè ningú no ho senti—tindran el gust de saludar els cabeçuts de pasta; els *caballitus*, per sota la cua del cavall, ens ensenyaran, com de costum, els calçotets, i ja la tenim armada. Si pujem el dia abans a fer el *pipí* (dit sia amb perdó) al rec de l'Electra Brutau, podria ésser que hi hagués il·luminacions extraordinàries; sinó ens farem la gallarda a les fosques... i ben bé que anirà. Els capellans, amb veu de tro, cantaran cançons ultra-terrenals, amb algun gall perquè siguin... *completes*. A Plaça, Sardines; al Firal, Concert; balls de *sucietat*, que són els més nets, i després a reposar qui vulgui, que l'endemà és el...

DIA 8

El non-plus-ultra! De bon matí, pels carrers el «jo te l'encendré». Una banda molt «brillant» que podria ésser que «brillés» per la seva absència; de totes maneres ens consta que s'ha donat per la banda almenys... ben bé, potser més i tot. Número extraordinari a càrrec dels de Can Catòlics (tot és fer propaganda). «La Màscara i el Rostro» (farsa en tres actes i un pròleg). Ballaran els nanus, els mitjans i els grans; la ballarem tots... A molts ja no els hi vindrà de nou. Vermouth amb música, café

amb música. A la «Indústria» «ja'n es-Mozart»; nosaltres tampoc. A l'Olot F. C., per haver la copa, es barallaran a cosses. Al Lawn-Tennis, En Raimond hi donarà una audició de contes jueus. Al Principal un altre èxit per la companyia Casals Bruguera. Fox-trots, simmis i danses mores a totes les societats. Processó; *hay que exhibirse!* «La Màscara y el Rostro» (farsa en tres actes i un pròleg; segona edició). I a la nit, seregata, barrila, gatzara, fressa, *el dislogue*, xirinola, mandanga, etc., etc., etc. Venda de bunyols al Firal.

DIA 9

Un altre passant, i tot igual que el dia abans, només que una mica més cansats i escorreguts. A la tarda, però, canvi de rosca. *Espetarrante corrida. Olè! Olè! i Olè!* En Chalmeta, el Niño de la Brocha, el Niño de la Estrella, el Niño de... la Magnèsia i... *Olé!* altra vegada. Seria de doldre que algun *nyinyo* rebés algun *nyanyo*. Res, senyors, per Olot un *cartelazo*. *Correrà la llave l'amo del Deber*, muntant un vertader pur-sang de l'Agència. Abans de sortir la primera *fiera*, aquest mateix senyor cantarà allò de «Tira-li la clau». Cosses i exhibició de pilotes a can Football. Cine. Teatre. Balls amb esque-llerings. I a la nit... oh a la nit! El Ball-Pla!!! *Señoras y caballeros de ambos sexos, vestidos con sedas y arminios, pasearán, cojidos del brazo con pureza sin igual*, el seu pam d'aquí, pam d'allà i pam que me'n penja... el furriac; i un cop ben exhibides les *moníssimes* parelles, aniran cap a Plaça, on els altres cabeçuts, gegants i caballins, els hi faran els honors corresponents, i després, au, som-hi: su... su... pum! pum!... siiiii... sooo... patam! patim! pim! barrabom! pom! pem! pum! pam!... Ai, que bonic! Una vegada passat el baf de la petamenta, balls aquí, allà i acullà.

DIA 10

Més patims, patams i sobre tot més patums a la Plaça. Al Firal, carreres de cintes, de patinets, de llúpies... «El hombre volador». Concerts. Coso Iris; gran batalla amb fulles de col, papers de diari, papers ridículs, paperets. Funció al Teatre, i més balls, fins que s'acabi la corda.

DIA 11

Premis Mulleras. Cansanci, esgotament, mal de ventre, purgues, lavatives. Ai, que tinc! Lawn-Tennis per despistar. Tornaboda. Teatre. Uns balls petitets i un bon repòs. La butxaca buida. Dues quinzenes a fasols i... au, fins l'any que ve.

NOTES:

El Cos dels Bombers serà obert de dalt a

baix. Per a més notes, aneu a la Sala Vayreda, que hi haurà oberta una exposició d'artistes que es porten l'olí... i el marc.

E-CUAL I CUÁ

Coloraines

Sala Vayreda

En aquesta important sala d'exposicions hi haguè exposats, dies enrera, els notabilíssims cartells que per encàrrec de la societat «Atracció de Forasters» i per a demostrar les excel·lències del paisatge olotí, havia estat convocat.

Han passat per la Sala Vayreda importants exposicions. Nosaltres no ens n'havíem ocupat mai, perquè la premsa setmanal més o menys ja en parlava, i a més perquè no ens creïem

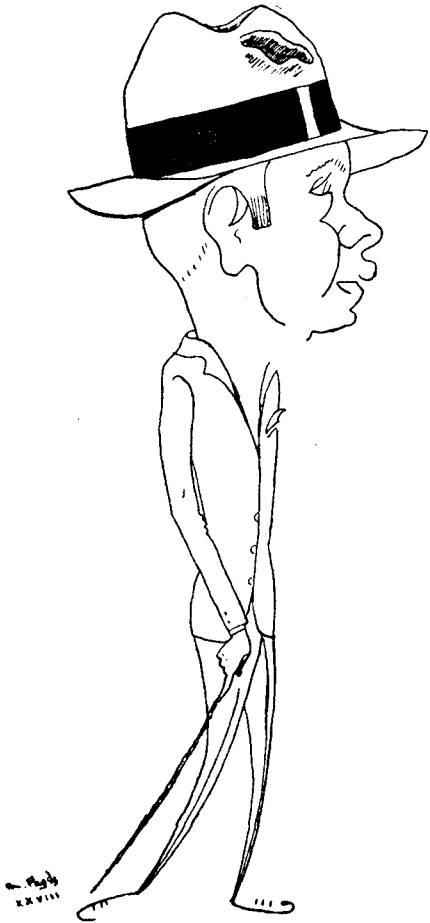
El nostre amic Josep M.ª Dou, autor del cartell «Canigó», al qual el Jurat li concedí molt acertadament el primer premi de 500 pessetes. A En Dou—la modèstia del qual és excessiva, malgrat la seva ànima d'artista—creiem mereixedor d'aquesta notable distinció. Nosaltresensem, per a més endavant, organitzar-li un banquet d'homenatge, que el té ben merescut. Mentre tant, amic Dou, rebeu la nostra més sincera felicitació.

prou autoritzats per fer-ho. Però amb l'exposició de cartells, encara que no pretenim pas fer-hi cap crítica, sí que volem subratllar-ho, perquè creiem que ha estat la manifestació artística local millor de l'any.

No creïem que a la nostra ciutat hi haguessin tan bons cartellistes i, val a dir-ho, restàrem sorpresos davant la magnificència d'alguns d'ells.

El Jurat es trobà en que el fall li era difícil de fer, per quan quatre dels cartells poca diferència es portaven en bellesa, i el fall es portà a cap

per mitjà de concessions de 4 punts, per cada membre del Jurat, que eren cinc. Així és que el màxim de punts eren 20. El que n'aconseguí

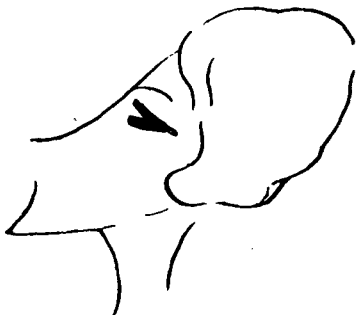

El jove artista Angel Vila, autor del cartell que obtingué el segon premi, de 250 pessetes, el qual fou molt elogiat pel públic, per la vigoria de color i de traçat. Els seus amics també pensen homenatjar-lo amb un àpat, que creiem serà fet amb tota pompa. La nostra felicitació.

més fou el titulat «Canigó», que n'obtingué 18. Oberts els plecs, resultà ésser-ne l'autor En Josep M.ª Dou, seguint-lo en mèrit N'Angel Vila; els altres dos eren En J. Pujol i J. Farjas, els quadros dels quals foren seleccionats per a adquirir-los.

En total, una manifestació artística digne del millor elogi; elogi que fem extensiu a organitzadors, jurat i artistes.

MARIUS PINZELL

El cop de llapis de l'artista dona una idea fidelíssima del perfil impecable de la simpàtica Lola que saludem amb sentida afectació.

Et vols casar amb mi, Riteta?

Si, però, amb la condició que comprarem els mobles a LES TRES PORTES.

Accepto encantat! M'agrada perquè mires per casa.

Ens han dit...

Que En Bastans tenia una aca que li diuen la *ñiña*, i que és molt bonica.

Que no sabíem que fos mestre... en l'art de tirar un carro.

Que l'Aulí es pinta el bigoti.

Que si es deixés mosca semblaria un «moscater».

Que amb aquest serien quatre.

Que En Pagès per les Festes del Tura fumarà pitillos «chesterfidd».

Que en fuma una vegada cada any.

Que no convida.

Que és inútil.

Que no convida.

Que la Nita ha tornat de Barcelona.

Que no ha vingut sola.

Que porta una cosina molt bonica.

Que ja la coneixiem.

Que la ressenya taurina de la «Traïció» se'n cuida-rà un conegut clergue aficionat a la tauromàquia.

Que «El Deber» l'ha encarregat a l'organista de Besalú que cada any va a veure la corrida des d'una casa de davant.

Que En Manel'la anirà al Ball Pla amb uniforme de gala.

Que ara arriben els toros.

Que els mosqueters ballaran els cabeçuts al camp del «Casal Marià»

Que hi haurà safata a benefici dels balladors.

Que la gentil Marina Oliver va anar a festa a Sant Privat de Bas.

Que també hi va anar el nostre amic Ahumada.

Que varen celebrar la coincidència ballant algun xarleston.

Que l'Hostenc Ricard també s'hi va deixar caure.

Que hi havia les simpàtiques Elena i Laura de Girona.

Que uns nostres amics hi varen ballar.

Que ara les estan esperant per la Festa Major.

Que la Rosita Vergès estava molt contenta el dia del seu Sant.

Que va trobar uns amics sardanistes de Vic.

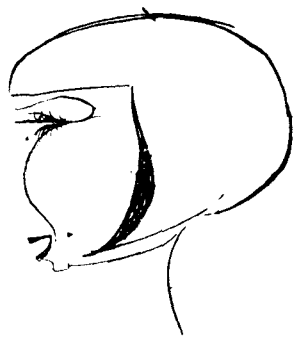

El nostre Secretari, que el dia de la votació de l'Estatut va voler demostrar la veritable concòrdia entre Castella i Catalunya

Trucades de EL DESPERTADOR

Un dia dels tres que En Civera i Sormaní, va donar aquelles lliçons de Gramàtica, a la Biblioteca Popular, la força d'En Brutau, fallà, com falla, cada hora de deu.

El lector senyor Civera, pim-pam anava posant exemples a la piçarra que ningú no veia, i allò naturalment era un mal pas... Com era d'esperar no va faltar tampoc el frare que amb oportunitat va aplanar la indecissió del conferenciant.

La simpàtica Ramona que dilluns celebrà la seva festa onomàstica. (val a dir que el dibuixant s'hi ha lluit; això es una caricatura, encara que no en porti).

— Aquests últims dies hem llegit «El be negre» per inspirar-nos-hi, o bé solament per passar l'estona amb els seus estirabots.

No cal dir que hem rigut de valent amb les ironies

que dediquen al Palauxiranisme, al Pociello Forradelles i a tothom que se'ls posa a tret, amb molta gràcia i no menys intenció.

En el que es nota més habilitat és en el «potin» del qual en són mestres.

Són de remarcar algunes manxetes que posen de manifest l'humorisme «up-to-date» dels seus redactors que pel que es veu totes els ponen.

No podia faltar-hi la piquiponiana i veiem que reprodueixen aquella cèlebre de les es, sobre les is que ha fet molta forrolla i sembla que recorrerà les 4 parts i mitja del món.

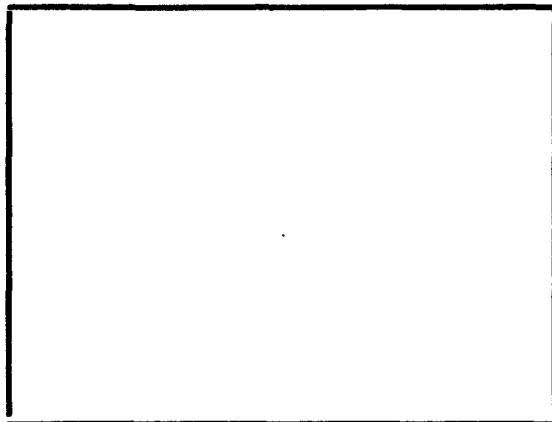
Prometem anar reproduint coses que puguin interessar als nostres volguts llegidors.

La no menys simpàtica Sara que el 15 de Febrer farà tants anys.

— En aquest número de festa major no hi poden faltar les informacions comarcals, ja que es de suposar que les nostres amigues de la rodalia i de la província vindran a visitar-nos, aprofitant les festes. Confiem que aquelles simpàtiques nenes del «Casal Republicà-Federal» de Santa Pau, les no menys simpàtiques amigues de Sant Joan les Fonts, Castellfullit, etc., tindran la gentilesa de guardar nos algun ball i al mateix temps els proposem un interviu per al periòdic que resultaria interessantíssim...

Com sigui que hi ha en perspectiva alguns matrimonis entre joves i senyoretetes de la comarca, amb joves i senyoretetes de la ciutat i «vice-versa» creiem el millor ésser discrets perquè no se'ns pugui titllar d'esgarria-cries.

La terrible de les tres companyes: la Pilar T. R. T. (Aquesta caricatura ha estat feta pel modern procediment de Calcomonia Estler. Per obtenir-la, mulli's la punta del dit gros i fregui's sobre el paper durant uns quants segons i sortirà una magnífica filigrana de la Pilar.)

— Sembla segur que els cafeters del Firal, seguint una costum d'altres anys, han decidit treure les taules a fora per complaure a l'atracció i als forasters. El senyor Crescenci ha «assegurat» el vidre per si hi ha trencadissa produïda pel llamp o per les peles de plàtan.

El «Mòjica» olotí, pel qual les nenes olotines es desvetllen.

— Una simpàtica i bufona dansarina de sardanes (la més bufona i simpàtica que coneixem) ens ha donat unes precioses informacions sobre esdeveniments locals, que podríem amanir amb sal i pebre que tindrien un efecte de públic indiscutible.

Per ara i complint l'encàrrec que ens ha fet, tenim l'obligació de fer broma d'un bigoti retallat que porta un jove banquer, baixet, de tracte animat i per més senyes sense cap compromís.

Pels nostres indicis aquest bigoti no és pas gaire admirat—que diguéssim—de les nostres damisel·les. Consti que nosaltres no hi èrem.

— Al carrer de Sant Farriol hi ha cosidors a dojo i noies maques de debó i d'altres que no ho són tant. Especialment n'hi ha una que demostra el bon humor de les nenes que hi ha, les quals canten com uns passarel·ls. Voldríem oferir-les-hi la nostra preciosa veu!

— Unes noies *elegants i sèries*, es queixaven perquè hem rebotat massa al «moscater-chef», el simpàtic (ai uix) Bastons, que fa de mestre a can Bastans i que no ha resultat parent de mossén Bustins. Deien que és tan castigador i bufó, que s'estimen més a ell que no pas nosaltres, que pel que es veu no els hem caigut a l'ull.

Si realment és així no podem dir més que: Bon profit!

— El senyor BASTONS que fa de mestre a can Bastans i està emparentat poc o molt amb la família de mossén Bustins, diu que està tant i tant enfadat amb nosaltres. A què és degut? Senzillament; a la indecent campanya que un desaprensiu de la nostra ciutat li ha fet des de les planes d'EL DESPERTADOR, bó i sorprenent la nostra bona fe. Es, senzillament, terrible, indignant i revoltant el que ha passat amb aquest bon senyor, pacífic mestre de minyons, qui es deu l'important descobriment experimental que va a tirar a terra les teories dels més grans pedagogs, consistent en què mainada ensenyada a l'escola amb una llengua completament distinta a la que parlen, i quan més diferent millor, és quan més depressa s'instrueixen i més camí fan en els viaranyes de la cultura. Nosaltres, ben

MAGATZEM DE NOVETATS

CASA NYERA

— DE —

Joan Guitart

LA CASA DE LES MODES

Senyora, abans de comprar,
visiti aquests Magatzems.

Carrer de l'Aigua, 10 - OLOT

informats del succeït, no podem menys que corroborar a la seva justa indignació. Nosaltres li hem d'agrair moltíssim que en una ofuscació produïda per la seva justa ira, no hagi portat al jutjat una denúncia contra EL DESPERTADOR, per infàmia difamació, alevosia i nocturnitat i no se quantes coses més en què hem incorregut. Ell, que té bon ull clínic, ha vist desseguida que cap dels que posem el cos de redacció d'aquest importantíssim rotatiu, era capaç de dir-li les cosasses que se li han dit. Per això mai no li restarem prou agraïts a la seva magnanimitat de perdonar-nos la visita del *Juez*. I en penyora del nostre agraïment etern li prometem plantejar en la propera reunió general d'accionistes, la manera d'honorar el seu nom venerable, posant-lo com a subtítol i en lloc preferent, del nostre rellotge imprès.

— Estem convençuts que l'Església de Sant Esteve està ben assegurada, perquè l'altre dia vàrem sorprendre a un amic nostre que la va aguantar una hora seguida sense reposar. Ens guardariem bé d'espetar el nom del nostre amic, ni de la «morena» que l'ajudava a aguantar la nostra parroquial.

Protestem dels insults (?) inferits al senyor BASTONS, eminentíssim pedagog, des de les nostres planes.

— El nostre impressor ens ha comunicat que estiguieren a la impremta a cercar un determinat número d'EL DESPERTADOR, en el qual es parlava d'elles, unes xamoses damisel·les i que no pogueren ésser complagudes perquè s'havia exhaurit l'edició.

Ens plau fer-les-hi avinent que tractant-se d'elles estem disposats, si és que volen, a regalar-les-hi el nostre, encara que ens espatlli la col·lecció.

Així és, nenes, que ja ho sabeu; si voleu no us faltará ni «despertador» ni corda.

Per al COSO-IRIS es guarneixen carrosses i cotxes. També es faciliten projectes.

Sant Farriol, 9, 1er.

≡ L'«Olot Club» celebrà el dia 21 i 22 del mes passat el seu tercer aniversari, amb festeigs de totes menes, balls, sardanes, focs i (como no) amb un àpat.

No cal dir que foren lluïts.

Particularment vàrem rebre un programa de la festa, que agraïm.

Al final dels focs, els músics interpretren les dolces melodies del «Jo te l'encendré», per si encara hi havia algú que el tingués per encendre.

≡ Diu l'adagi: «Quan els gossos lladren, alguna cosa hi ha». Res d'estrany doncs, que nosaltres publiquem a títol informatiu un insistent rumor anecdòtic que ha circulat entorn la rellevant personalitat del senyor Rossell, amo i senyor de ca la Ciutat.

Diuen les males llengües que una vegada l'il·lustre *factotum* va fer-se fer unes targes de visita i no volent que el seu nom hi quedés a seques, va fer-s'hi posar a sota, com a tribut honorífic, «Secretario segundo».

Nosaltres, aprofitem aquesta ocasió per a felicitar-lo efusivament, a la vegada que proposem que d'ara en endavant, a més dels innombrables noms amb que és conegut, pugui distingir-se amb el títol de *Segundo*.

≡ La notícia que corregué era sensacional. Res menys que la Josefina Baker a Olot. Els redactors de «La Traïció» corrien esverats per fer-li un interviu que almenys faria vendre tres números més d'aquest importantíssim setmanari.

Però, malauradament no fou res. Aclarit el fet, resultà que la nou vinguda era la simpàtica Consol Gifre que tornava de marina.

≡ Hem sentit a la simpàtica Pilar T. R. T. (fuga de vocals) que parlava un castellà tan castís com castises són les seves cames.

Feia duo amb el pirotècnic de Segorbe que vingué pels focs de l'«Olot Club». Aquest simpàtic jove es veu que té encomanats uns aires fogaistes que han fet sospirar a moltes jovenetes olotines.

No ho dihem per res, no. Només volem fer constar que la Pilar ho feia més bé que la majoria d'«high-life» de Cuenca (volem dir del capdamunt del passeig de Gràcia) que estiuegen en la nostra ciutat.

≡ El signant de la nota que publiquem a continuació (bon amic nostre) ens l'ha suplicada:

LA RATA SAVIA

Fixat amb la casa que ara visitarem i veuràs que tots els mobles són de LES TRES PORTES.
— Així digues que són persones molt distingides.

«Es fa avinent a tots els interessats que s'ha constituït un «Comitè Provissonal Pro-víctimes-Pilarín» el qual prega als enemoradissos o ex-enemoradissos, més o menys emparentats amb el mateix, deixin llur tarja al local (provissonal) del «Comitè Pro-víctimes-Pilarín», Sant Antoni, 7 (Redacció de EL DESPERTADOR) a fi de poder-los convidar a una Magna Assembla General, que segurament tindrà lloc al «Torín» ja que no disposem de cap local, a la nostra ciutat, de prou cabuda per a poder-nos-hi inquirir tots els correccionaris. Pel Comitè «Pro-víctimes-Pilarín», P. Tit»

N. de la R.: Tenim de fer avinent a la simpàtica Pilarín que publiquem aquesta nota a desgrat nostre, ja que havíem acordat no parlar més d'ella, havent observat que la més insignificant broma que li dedicàvem, se la prenia sèriosa i es molestava, però nosaltres considerant que la mercè que ens ha demanat el nostre malaurat amic, massa enamoradís, no li podíem negar.

Ja ens perdonarà, oi Pilarín?

≡ I ara que parlem de la Pilarín, no hi serà de menys que fem constar que fan molt de goig ella i la gentil Enriqueta de Sant Roc (el nostre bibelot preferit; ens agrada tant que ens plauria tenir-la reproduïda en porcellana de Coopenhage) quan es passegen pel nostre Firal.

El nostre volgut amic Ignasi Sala; autor d'algunes de les millors caricatures publicades a les nostres pàgines, al qual felicitem perquè ha sortit més intel·ligent en la matèria que el seu mestre.

≡ L'ex «senyor Director» dels Tallers d'Estatuària Religiosa «Anònima Mató», conegut en els *medis* vulgars pel *mestre KAK*, en els dies que precediren a la formidable votació de l'Estatut, feia grans bocades a tort i a dret de com seria gros el «no» que dipositaria a la urna. Aquesta *xarrameca* que li és peculiar, fou l'esca que molts en parlessin, donades les immillorables condicions de poder ésser comptat entre les *dotze patums*.

Amb aquest motiu ens enteràrem d'una anècdota seva que no podem resistir la temptació de comunicar als nostres lectors.

Era un dia d'hivern, que un bon amic nostre tingué la desgràcia d'haver d'anar, per una diligència, a la troglodita societat «Els Carlins» d'aquesta. El «senyor Director» (en aquell temps En *KAK* a seques) acabava d'entrar, quan ho feia l'amic de referència, acompanyat de dos o tres troglodites.

El senyor *KAK* volgué presentar als nou vinguts i ho feu amb aquesta forma, segurament recordant millors temps: «*Los pastores van entrando*» I el bon amic, molt elegant i pulit, volgué correspondre a unes formes de *tamaño gentileza* revelant als d'allí presents un important títol del seu presentador que l'oblit havia cobert de pols: «*Mirad: el Estúpido Borrego*»

ELS XIQUETS DE VALLS

LA FESTA DE LA SARDANA

Demà, organitzada pel Casal Català, tindrà lloc aquesta gran festa, la festa de la nostra

dança, d'aquella dança que segons Maragall
«és la dança d'un poble que estima
i avança donant-se les mans.»

Pels programes bellament impresos, podem donar-nos compte de la seva importància, així com el treball que representa pels seus organitzadors.

Remarquem la lloable iniciativa del Casal al incloure a la festa a la important agrupació folk-lòrica Xiquets de Valls.

Josep A. Clavé, en una de les seves magnífiques cançons diu:

«Quina gatzara! Quina delícia
causen al poble els braus Xiquets.
Quan fan alarde de llur perícia
força, equilibri, valor i seny.

Sabem que són moltes colles forasteres i de la ciutat, inscrites al Concurs de Sardanistes.

La nostra felicitació.

Sembla que hi ha algú interessat en perjudicar la festa; a tal objecte ens preguen fem constatar que els Xiquets no faran altres exhibicions que les del programa.

Olot : Impremta de Pere Aubert : Nou de S. Antoni, 7

Fàbrica de Gasoses i Sifons

Germans

Elaborades amb àcid carbònic natural.

Llimó Extra

Llorenç

Cervesa Moritz

Epidor Especial Negra

OLOT

●
CONCERTS

●
BALLS

●
ESCOLLIT

!
**MODERN
REPERTORI**

●
**PER CONTRACTES
DIRIGIR-SE A:**

**JESUS
CASANOVA**

**CARRER NOU DE
SANT ANTONI, 3
OLOT**

●
Piano: **ANTONIA AUBERT**

Violi: **JOAQUIM FORGA**

Cello: **JESUS CASANOVA**

Trompeta: **CLAUDI BARBERI**

Jazz: **ROBERT TORNER**

**ORQUESTRA DE
LA JOVENTUT**

●